

עין משפט נר מצוה

צד:

ברשות הרבים ולא משום שרייתן זהו כיצוּן דרך טינוף הוא ומהאי טעמא נמי שרי לקנח קדיו צמפה צצנת: **אי** הבי שלחים נמי. ה"ר חיים גרים שחלים^[פ]: **אלא** מתרי תלת חומרי נקב. מימה מ"מ קשה זה חומר דמשמע זה חומר ומו לא כדדייקינן צפ' הובצ (גימ' דף טו:) [גצ]

אלו צדדים שאין להם אונאה צשלמא הדיוט זה חומר ומו לא אלא הקדש זה חומר ומו לא ומיהו צללו הכי קשה התם מאי קאמר צשלמא הדיוט זה חומר ומו לא אכמי איכא (צצני) [ה] תשלומי כפל דליתיה צהדיוט וליתיה צהקדש ושומר חנם שנצנע להדיוט

ואין נצנע להקדש ואית דלא גרס התם ומו לא והכי פירושא צשלמא צהדיוט שיך למיתני זה חומר לפי שמועטות חומרות של הדיוט משל הקדש וכשמואל^[ח] [חומרא] שיך למיתני זה חומר עליה אצל חומרי דהקדש משל הדיוט נפישן ואינו שום חידוש דליתני עלה זה חומר ולפירוש זה ניחא הכא וכן צמצקת ערכין צפרק האומר משקלי עלי (דף יט:)

דקמי זה חומר צגדרים מצערבין וצגמ' חשיצ טפי מצרימתא ואי גרסינן ומו לא יא צפרש משום דחומרא צאלוהא [פ] שכיחא אצל חומרא דחיוצ ד' והי' וכפל וטעונת שומר חנם ומשלומי שומר שצר לא שציח [ו] האי חומרא צהדיוט אלא הקדש זה חומר ומו לא אכמי איכא טוצא דשכימי ולפירוש זה לא מיתמא^[ז] הך דשמעתין והאיא דערבין^[ט]: לא שנו אלא שאא שייר בה כדי מעפורת אבל שייר בה כדי מעפורת חיבור. מילתיה דר"ה

אימתר כצטור והרטוצ (וחולין דף קכג:) אהיא^[ז] דטלית שהתחיל צה לקורעה כיון שנקרע צה רוצה שז אינו חיבור וטהורה ומשמע דטהורה לגמרי ומינה אמאי אינה טמאה מגע מדרס כדאמר צפ' צהמה המקשה (סע דף עב:) שלשה על שלשה שחלק טהורה מן המדרס אצל טמא מגע מדרס דבר אלו רצי מאיר ומסיק התם צשלש על שלש הצאות מצגד גדול לכולי עלמא צשעת פרישתן מאציבין מקצלות טומאה מאציבין ואפי' מיירי הך דטלית צשאל נטומאה מדרס אלא מגע טומאה צעלמא מ"מ כל כמה דאשתייר צה שלש על שלש שהוא שיעור טומאת מגע לא פקעה מינה טומאת מצורע דבר אלו הך דשמעתין והוה מצינ למימר דטהורה דקמי מן המדרס קאמר והא דלא קמי אצל טמא מגע מדרס כדקמי צצהמה המקשה משום דלא נחת להשמיענו חידוש של טהרה [ח] אלא קמ"ל אע"פ [ט]

דטלית גדולה (הרצה יותר) עדיין יותר מג' על ג' אפ"ה טהורה מן המדרס הוואיל ולא חויא למלאכתו ראשונה [להתעטף] אצל קשה מהך שמעתא דאי לא פקעה מינה טומאת מגע היאך מכניסו הא אכמי טמא הוא

כדי רוחצ סודר דנטומאתו טהור הוואיל ונקרע רוצו וכיון ששייר צה על כולו לחלוק את הצעת כיצוּן: דמשייר על פני כולו לחלוק את הצגד לשנים אלא משייר צו קרינן ציה: והאמר רצ הונא. צפרק העור והרטוצ (וחולין דף קכג:) לא שנו דטלית טמאה שהתחיל צה לקורעו [ד] כיון שנקרע רוצה טהורה אלא שלא שייר צאותה מיעוט כדי מעפורת: אצל שייר צה כדי מעפורת חיבור הוי. ועדיין הוא צנומאתו: מדרבנן

אימא בקשין (ש"ס): [א] ואדא רבא (ש"ס): [ח] זיל זק דרע פשתן וכ"א צשאלמא סס (הגרבינ ושי"ס): [ז] ל"א סודר שרייתו זהו כיצוּס אלא (ש"ס): [ז] ל"א טוקף למרנו לכיבוס במקום קדוש (פרי"ח: [ח] החיצונות קאמרינן חיצונות נמי שאם בו' צל"ל (ש"ס.) ובי"ה ברש"י:) [צ] צ"מ טוקף ורשובות ציבור. ועיין לעיל דף י' ע"צ: [א] והאיכא שכן טענה בו' צל"ל. וכן להלן בעתון והאיכא על ד' קרנות (כ"ה ברש"י:) [ב] צ"ל ונכנס (ש"ס): [ג] דחמנא ולא שיריי בגד, דמשייר ביה בו' צל"ל (ש"ס.) וכ"ה צמ"א, וסס ובי תימא דמשייר בו: [ד] מ"ם ובלא כסכוס ואמאי בו' (ש"ס): [ו] צ"ל זק דרע (ש"ס): [ז] מחייתא ליה (כ"י) צשלחים נמי היינו עזרות בו' (ש"ס): [ח] מדבקין (כתת"י:) [ח] צ"ל דרמן (ש"ס): [ט] נמי אכמי (כתת"י:) [כ] צ"ל והאיכא (בא) צ"ל צטומאתו (ש"ס): [כג] טהור מוטומאוי בנקב (כתת"י:) [כז] צ"מ טוקף כל דיעור: קורעה. כתתיה: [בד] לקורעה (ש"ס): [בז] צ"מ מ"א. וגו' ש"מ כעון. ונחלמי' גרים טטוי: [ב] צ"ל דאוניה (ש"ס): [בז] שכיח ולחיי פריך צשלמא הדיוט זה חומר ומו לא דליכא דשכיח אלא וכי' צל"ל (ש"ס): [בז] צ"ל טומאה (ש"ס): [בז] דאע"פ דעדיין הטלית גדולה הרבה יותר מג' בו' צל"ל ועיין ר"ש פס' מ' דלמי' מ"ח (גליין):

תולדת וזרע וכן כל כיצוא בזה עכ"ל. ונחפתינן אם יכולים לשרות צצוקים וכיצוא בו לעשות שורבט כמו שנוגהים כי כפי מה שכתב וכן כל כיצוא בזה משמע שגם דבר זה אסור. אמנם אחי"כ שבחי יראתיא לרעת מקור הירין מוכינן זיל צין לו שהרי בהנחות המוכרינ כתוב לאמר שרי להוחר מלהשליך מים במקום וזרע או לאכול שם שמא ישיל שם מים בחיותו שותה והנמצא גורם לזרעים שיצמיחו, ודבר זה כתבו שלא מצאו לדבר זה ראיא, אלא מוקנים אתבונן שכן נראה להם. נמצא שאסור הוא דוקא לתת מים במקום וזרע לפי שהוא גורם להצמיח אבל לשרות הטיטס במים בלא עפר אפילו הידו במים כמה ימים ושנים לא יצמח. ואפילו יפתחו מחמת המים לא יעלה במ כל עשב אם אין בו עפר. ואפילו אותה תגורה אמרו שלא מצאו לה ספק ואם כן כיצד כתב הרמב"ם ז"ל שחיוב משום תולדות וזרע ונצמאיו שהרב הגדול לא גלה לנו מקומו איו בגמ' הגם שפרספו כסף משנה כתוב שם במ"מ בוכבים פקד דם חטאת, במ"מ של דפוס גדול לא כתב שום דבר אמנם מהיריק ז"ל כתב והראה לנו מקום ואמר בוכבים פ' דם חטאת. או שמחתו ורשומי רצוני למצוא דברי חפץ והערוי את מקומו. ונצמאוי אילוי וקחן בה כי סוגיין בגמ' פ' ד"ח אדרבה משם ראיא חפץ מדברי הרמב"ם ז"ל, דהתם אמרינן אלא זרע פשתן מ"ס וכ"ח משום דמקדא אי הכי חטי ושערי נמי. וכתב רש"י ז"ל ה"ג אי חטי ושערי נמי, הך את ליה לורא, וזרע פשתן במים נפקא וירא מיניה ומדברקא אחריה, אי הכי שלחי נמי אי משום דמתרבקי עורות שאינם עבודים ונותנם במים יורא נפקא מיניהו. ומשני התם גבי זרע פשתן כי מתרבקא בריירא דנקפת מיניה הות תולדת לישא אבל שחינן לא שריבא בריבוקא עניין לישא בריורה. עד כאן לשון כותה הרב, במש"ח ה"ג הוא ואפוקי מגירסת הגמ' שכתוב מתחלה התם קא עביד לישא. וכשנראה בחרא כתיב הך את ליה לורא, לכן נשמר רש"י ז"ל מגירסת זו, והירין כמו משום דמשתחא הגמ' אין לה שחר דחייא קאמר חבר בשרי התם קא עביד לישא מאי חייא? שלחים נמי וכי שלחים עביד לישא הוא ליתא ומאי משני הך את ליה לורא וירא נמי נמצא שהשגתם לא הגמרא אין לה הכנה. אמנם הגירסת אחרית להפך דמתחלה משני הך את ליה לורא אמנם חטי ושערי לית ליה לורא ופריך תלמודא שלחין נמי אית ליה לורא וירא ומשני אע"פ דאית ליה לורא אמנם מקדא שריצה לימר שהוא צומח במים והוי זריעה, ותיקין דאנו אסור חטי ושערי ולא דמי לזרע פשתן משום דזרע פשתן איז ליה לורא והליך שרו ולא דמי לזרע פשתן, ושבו הקשה אי הכי שלחים יהיו אסורים שהרי יש להם רירין ותיקין דאע"פ דאית ליה רירין כיון שלא עביד רירין לישא אינם

דם חטאת פרק אחד עשר וזבחים

כרים וכספוס דרינן גינהו. דלין עושין אותן אלא מעור כך שיהא נוח לישכר עליו: **כסופו**. משפסף דלו זה על דלו זה כדרך המכנס צגדים אוחז הצגד צשמי דיו ומשפסף: לא שמיא כיצוס. הילכך נותן עליו מים עד שחכלה שרי צצור ואפילו כך. ולקמן פריך אי הכי צגד נמי כיצוס לא [הוי אלא] על ידי

כסכוס: צגד נמי. יתן עליו מים [ד] ואמאי חנא מקנחה צסמרטוט: ורע [ה] פשתן צמים חייב. כדמפרש ואזיל: ומקדק. לוּמנא צמים הוויא לה זריעה: הכי גרסינן אי הכי חטי ושערי נמי הך איס להו יררא אי הכי שלחים נמי הסס קעציד לישא: הך איס להו יררא. ורע פשתן צמים נפקא יררא מיניה ומדבקין אהדדי: אי הכי שלחים נמי. אי משום דמדבקין צריייהו ממיציין [ו] להו צשלחים נמי עורות שאינן עזודין ומננן צמים יררא קנפצין מיניהו: ומשני הסס. גבי זרע פשתן כי מדבקת [ז] ציררא דנפקי מיניהו הוי תולדות לישא אצל שלחים לא שייכא צדיצוקא דידהו ענין לישא: אמר ליה רצ פפא. לאחר שישצ לו המתורגמן: הדיר אוקי. צאותה שעה חזר ואמר למתורגמן עמוד והשמע לרבים שאני חוזר צי ממנה צדשתי: ולני ארסי. צתר כיצוס כתיב: והאילו. א"כ. חומר צחטאת שהרי יש צהן דמן [ח] נכנס לפנים מה שאין צשאר קדשים: ומשני צחטאוס החילונות קאמרין: ופרקינן צחטאוס החילונות נמי איכא שאס נכנס דמה לפנים פפולה. כדכתיב (ויקרא ו) וכל חטאת אשר יוצא: ומשני כרצי עקיבא. צצירה לאשך לתמא דרין: דאמר לו דמיס בו'. צכל הזכמים שנתעבצו (לעיל דף פא:): והאיכא שכן טעונה ארבע מסנות. מפוסקות ושאר קדשים שמי מתנות שכן ארבע ואין צהן אלא פיסוק שמי מתנות: כר' ישמעאל דאמר. צאזיו מוקמן (לעיל דף נג:) כל דמיס טעינן פיסוק ארבע מתנות לא קרנות: ופרקינן לר' ישמעאל איכא [ו] חומר צחטאת שהוא טעון ארבע קרנות: ויעטעמך טוצא איכא. שהרי חטאת טעונה קרן ושאר דמים ניתנין למטה מן החוט ואיכא [ז] שטעונה אכצע ושאר דמים מרקין מן הכלי מרחוק למוצא וטעונה חודה של קרן מה שאין כן צשאר דמים: במתני' צגד. שנינו עליו דם חטאת חיו ואלא חיו לקלעים: נכנס. לעזרה ומכנסו צמקוס קדוש: נעמא חוץ לקלעים. לאחר שילא ואי אפשר להכניס טומאה לעזרה: קורעו. וטורור מטומאה כא ומותר להכניסו ונכנס ומכנסו צמקוס קדוש: ונוקט. לטהרו מטומאתו: ופסומו. דלמי מתכות אינו טהור [ג] צגד כל זור אלא צנקב דגול: גב' נכנס אמר רחמנא. שיהא סס צגד עליו ציה. שלא יצדיל את הקרע ופני כולו לחלוק את הצגד לשנים אלא משייר צו קרינן ציה: והאמר רצ הונא. צפרק העור והרטוצ (וחולין דף קכג:) לא שנו דטלית טמאה שהתחיל צה לקורעו [ד] כיון שנקרע רוצה טהורה אלא שלא שייר צאותה מיעוט כדי מעפורת: אצל שייר צה כדי מעפורת חיבור הוי

כיסוס בגד נמי יתן עליו מים ואי כסכס ואמאי תנא מקנחה בסמרטוט, ומשני בגד שרייתו זהו כבוט, ופריך זרע פשתן מאי טעמא וכי תימא משום דמקדא כלומר צומח במים ומשום הכי חייב חטי ושערי נמי צצמיח במיא ויהיה חייב עליהם. ומשני התם קא עביד יררא כלומר לפי שעה, אבל חטי ושערי לא עביד לישא אבל ודאי צצמיח לאחר זמן, והדר פריך אי הכי שלחים נמי, ומשני הך את ליה לורא כלומר זרע פשתן וכיצוא בהן את ליה לורא. ולמרנו מסינאי זו דורע פשתן וכיצוא בהן את ליה לורא ומיד שנותן המים עביד לישא חייב, וזהו שכתב התנן זרע שומשמינן, משמע משעת נתינה משום דאית ליה לורא. ועוד למרנו דחייטי ושערי צצמיח על ידי המים אבל אין צמיתותן מיד אלא מדקדתי ומנצחו מוכנים לזריעה, אבל אם נתן אותם לתוך המים וסלקן מיד לא מקדתי כלל ולפיכך לא מחיב אלא עד דמשרה ליה במים ויכוין לתוך לתקנן לזריעה (כ"כ) [כמש"כ] לעיל, ואם תהשה אותן במים עד דהוי ספק ורשיה חייב. ומסתברא לי שאם שרה אותם ויכוין לתוך אותם לטחינה דחייבי משום טוחן סוף מהלכאת הטחינה היא. אבל להשליך אותם למים ולסלקן מיד אין כאן חילוב כולל דרומאי דורע פשתן פריך תלמודא אי הכי חטי ושערי נמי דיינינו נתינה לבד. דדוק ותשכח (דנצ"י מ"ס מ' תמ"ס.) ראייתו ונתון אל לב ע"ל מה שכתב הרמב"ם ז"ל פק' ח' משבת וז"ל המושקא את הדורעים בשבת וכן וכן השורה חטיש ושעוריה הוה זה

הוא כביצוס דלית ליה כיסוס לא שמיא כיצוס, והא אמר רב חייא בר אשי זימנין סגיאיין וכו', ומשני אי ברכין וכדברי הכל אי בקשין וכאחרים, ומריך אי הכי בגד נמי כיון דאמרת דבעינן

כיסוס בגד נמי יתן עליו מים ואי כסכס ואמאי תנא מקנחה בסמרטוט, ומשני בגד שרייתו זהו כבוט, ופריך זרע פשתן מאי טעמא וכי תימא משום דמקדא כלומר צומח במים ומשום הכי חייב חטי ושערי נמי צצמיח במיא ויהיה חייב עליהם. ומשני התם קא עביד יררא כלומר לפי שעה, אבל חטי ושערי לא עביד לישא אבל ודאי צצמיח לאחר זמן, והדר פריך אי הכי שלחים נמי, ומשני הך את ליה לורא כלומר זרע פשתן וכיצוא בהן את ליה לורא. ולמרנו מסינאי זו דורע פשתן וכיצוא בהן את ליה לורא ומיד שנותן המים עביד לישא חייב, וזהו שכתב התנן זרע שומשמינן, משמע משעת נתינה משום דאית ליה לורא. ועוד למרנו דחייטי ושערי צצמיח על ידי המים אבל אין צמיתותן מיד אלא מדקדתי ומנצחו מוכנים לזריעה, אבל אם נתן אותם לתוך המים וסלקן מיד לא מקדתי כלל ולפיכך לא מחיב אלא עד דמשרה ליה במים ויכוין לתוך לתקנן לזריעה (כ"כ) [כמש"כ] לעיל, ואם תהשה אותן במים עד דהוי ספק ורשיה חייב. ומסתברא לי שאם שרה אותם ויכוין לתוך אותם לטחינה דחייבי משום טוחן סוף מהלכאת הטחינה היא. אבל להשליך אותם למים ולסלקן מיד אין כאן חילוב כולל דרומאי דורע פשתן פריך תלמודא אי הכי חטי ושערי נמי דיינינו נתינה לבד. דדוק ותשכח (דנצ"י מ"ס מ' תמ"ס.) ראייתו ונתון אל לב ע"ל מה שכתב הרמב"ם ז"ל פק' ח' משבת וז"ל המושקא את הדורעים בשבת וכן וכן השורה חטיש ושעוריה הוה זה

הוא כביצוס דלית ליה כיסוס לא שמיא כיצוס, והא אמר רב חייא בר אשי זימנין סגיאיין וכו', ומשני אי ברכין וכדברי הכל אי בקשין וכאחרים, ומריך אי הכי בגד נמי כיון דאמרת דבעינן

מסורת הש"ס

א [שבת סג: וס"ג,] **ב** ע' ירש"י שבת פ"ו ה"ב, סנהדרין פ"א ה"א, ת"כ צו פ"ו ה"ו [ירשא דהבא,] **ד** [לעיל י: גנ:] **ה** [לעיל י: יצמות מח: וס"ג,] **ו** ת"כ שם פ"ו ה"ח, **ז** [חולין קכג: ע"ש,] **ח** ר"ל יקח כמלי דלפרשי' לא ממישצ יפה ללא ש"ך צעור כירא. ורש"י, **ט** [וע' מו' ערכין כ' ד"ה מ"ר]

ליקוטים

זקן פשתן לבש בו', וכן אמרו על מאמרנו (רמב"ם הל' שבת פ"ח ה"ב) השורה חטיס או שעוריה וכיצוא בהן במים הרי זה תולדות זרע וחייב אמר בהדורה שגנה ואפילו זורע בעצין שאינו נקוב סטור וכל שכן שורה. והאריך בזה והקיש זורע תולשל. ובקצור הוא לשון התלמוד בצמרא וזבחים ואדא רבא לטעמיה דאמר רבא וזק סודר למים חייב זרע פשתן למים חייב בשלמא סודר משום דעביד ליה כבוט אלא זרע פשתן מאי טעמא אי משום דמקדא אפילו חטי ושערי נמי אלא משום לישא, כלומר אם הטעם משום צמיתותו, ר"ל שיגדיל ויבוסט, למה ייחד זרע פשתן, והאל כל הדורעים אם שריו עד שהם גדלים הרי הוא זורע. משום כך אמר שאין הכוונה שיגדילו ויתפתחו, אלא עד לביקול לאלתר בלבד וזרע חייב משום לש. ועל כן דייקנו אחרנו ואמרנו וכן השורה חטיק ושעורין וכיצוא בהן, כי מלה שרייה כוללת את הגידול וההשרות. ובאורה ופיקר אמרנו והנתון זרע שומשמינן או זרע פשתן וכיצוא בהן במים חייב משום לש מפני שהן מתערבין ונתלין, ר"ל דקות ודקות וצמיתותן והתאחדם מחמת בואם במים גרידא. ואין להקיש שורה בתולש מצעין שאינו נקוב, לפי שהדבר הדורע בעצין שאינו נקוב כיון הדבר תולשל, אשר אין לו קיום והדורע אין אנו מותים בו שיצמח דוקא וריעי לתכליתו, אלא כיון שהתחיל הדורע לצמח כל שהוא נתיחייב (פרות הנכנסים כ"י מס"י:) שאלת עד מה שכתב הרב פ"ח מהלכות שבת וז"ל וכן השורה חטיק ושעורין וכיצוא בהן במים הרי זה תולדות זורע חייב בכל שדה. ושאלת מאין הוציא זה הדין ומאי טעמיה, שהרי אפילו יעמוד שם ימים רבים לא יצמחו כיון שאין שם עפר. תשובה. הכא במאי נסקי' בשורה אותם לזמן מרובה כדי שיהיו נתון לזריעה ויצמחו מהרה, והות תולדות זורע. חזק דהכא כתב ד"ל השורה, וגבי זרע שומשמינן כתב ד"ל והנתון זרע שומשמינן או זרע פשתן וכו' ורש"י מוכיח מאין חייב משום לש, שהפשתן מיד בנתינת המים מתערבין ונתליין זה בזה, אבל החטיס או שעוריה אינם מתערבים ולפיכך אין בהם משום לש אלא משום זורע, והיינו דנקט שרייה שהיא לזמן מרובה כדי שיתרככו והיוו טובים לזריעה, וצריך שיתבונן בשרייתו לזריעה, ואם לאו קיימא לו כי רביי שמעון דאמר דבר שאין מתכוין מותר, ולא שייך הכא פסיק ורשיה שהרי השרייה גופה אינה מלאכה ואפשר שיסיר אותם מן המים ולא יצמחו כלל וק"ל. ולמדה הרב מרן סוגיא דברפך דם חטאת דגריסין התם אמר רבא כי כיצוס דלית ליה כיסוס לא שמיא כיצוס, והא אמר רב חייא בר אשי זימנין סגיאיין וכו', ומשני אי ברכין וכדברי הכל אי בקשין וכאחרים, ומריך אי הכי בגד נמי כיון דאמרת דבעינן

עין משפט נר מצוה

ל' א ב מ"י פרק כ"ב מהלכות שבת הלכה יח טושי"ע א"ח ס' עז סעף ט:

ג מ"י פ"ח מהלכות שבת הל' (טו) (טו) טושי"ע א"ח ס' שם סעף יב):

ד מ"י שם הל' ב' (וטושי"ע א"ח ס' שם סעף יא):
ה' מ"י פ"ח מהל' מעט"ק הלכה יט:
ו' ל' ד מ"י שם הלכה כא:
ז' ל' ח מ"י שם הלכה יט:

תורה אור השלם

1. כל אשר יגע בקשרה יקדש ואשר יזה מוקדה על הבגד אשר יזה עליה תחבב במקום קדש. ויקרא ו, כ
2. וכל דרש אשר תחשב בו ישרב ואם בכלי נחשת בשלה ומרק ושטף במים:

ויקרא ו, כא

גליון הש"ם

גב' האיצא חודה. עיין לעיל דף צב ע"ב חו"מ ד"ה וקין: [וב] דמשייר ביה כדי מעפורת. ע"ב נמנות דף מ' ע"ב ד"ה שמה וכו':

מוסף רש"י

כסכוס. דמי למכנס (שבת קמא). **בגד שרייתו**. צמים הוא כיצוס (שם קמא). **בחטאת** דרשמיתא הקול. דליתנא עלה זה כתיב: כתיב דברי ישמעאלא בו'. צאזיו מוקמן (לעיל נג:) לאמר כהן סביב צשאל ואספ, ונחמא להלן סביב צחטאת החילומא, מה להלן פיסוק ארבע מתנות, דהא ד' קרנות כתיבי צה ואי אפשר לשמי קרנות צבת חתח, ק"ף כהן פיסוק ד' קרנות חתח, דלמה צמנא שעתא שחא צכמים תריך לפסוק לפרטה של קין ולמחמה של קין: האיכא קרן האיכא אצבע בו'. צשטתל טעונה לתן נחמא אכצעב כנגד חודה של קין [ומתני' למעלה ונחמטה, והקני' ה"ה] אכן לא אמה על אמה כיום חתח צ' מקטשט החתמ, מה אכן צ' החתמא, דאפילו עלתה היקף שיהא למעלה מחוט הקרפה לדקתון אינה צריכה להצביה כ"כ ונחמא על הדין ממש אלא שחטת למעלה מן החוט כל שהוא, כדמתיב לקטין ששאה למטה מתגלי אפילו אמה כטריה. ואין שום נחת נחמא אכצעב אלא וזיק מן הכלי אל קיר המזבח לשני מקטעתייו ודסה תחפשט לזיון (מ"א א') אכן מתנתו כנגד חודה צמחן למעלה למטה חטאת צלמיס כנגד חודה לקמן צאזיו מוקמן (לעיל:) מעפורת. סודר, ויתחפשט אחר דקטיו גבי מינה (מ"א א') מתגרימא וחסמי צמחשפורא: אבל שירי. שהוא משום שלח נקדס כדי מעפורת מוטב להיות מצור (וחולין קכג:):

שיטה מקובצת

תורה"א אי הכי שלחים גבי הדי חיים גרים שחלים. פי' וכן מן זרעים דלית כתי' יררא. ולפי שה' ז"ל נקט ודקדאי לא מלי קדאי לא מה עשה שלחים אלא זרעים (מהר"ם דוד):

שינויי גוסהאות

א [ז'ל דהא כרים] (ב' [ב] צ"ל כסכוסו וכן חותא צשאלמות פדשע מלרע פ"ח (הגרבינ). וכ"ה כמ"י:] **ב** [אציעת אימא ברכין וכדברי הכל אי בעית